

IFTAR U ŠEMOVCU, TERAVIJA U VARAŽDINU

Odavno mislim da nema slučajnosti, odnosno da je slučajnost splet gotovo nemogućih izračuna. Pa kad pokušavam spojiti Šemovec, naselje uz Dravu u Varaždinskoj županiji, Kirkuk, Basru, Varaždin, Ludbreg, Gradačac i Bosansku Dubicu, na prvi pogled se čini nemogućim. Kao parovi, Varaždin i Ludbreg; Gradačac i Bosanska Dubica; Kirkuk i Basra u Iraku – onda to nekako i ide. Ali ako pokušavam kao par spojiti Kirkuk i Varaždin, to će već malo teže ići.

Pa, u čemu je onda štos?

O iftaru!

Naime, varaždinski imam Avdo ef. Imširović pozvao me na iftar kod Mwafaqa Al-Abdula u Šemovec. Mwafaq živi u Šemovcu sa suprugom Mirjanom i troje djece: sinovima Taymurom (student, 22 godine) i Aladinom (učenik naše islamske gimnazije, 15) i kćerkom Asjom (također učenicom naše gimnazije).

Supruga Mirjana je Varaždinka. Mirjana i Mwafaq upoznali su se u Varaždinu. Mwafaq je Turčin iz Iraka, iz mjesta Kirkuk. U Zagreb je došao prije 30 godina studirati geotehniku. Računao je da će kao inženjer geotehnike u životu lijepo napredovati u svojoj zemlji, Iraku, budući da mu je uža specijalnost – nafta.

Međutim, dragi je Bog htio drukčije. Kad je završio studije, 1989. godine, više se nije mogao vratiti budući da su u njegovoj zemlji već tada bili počelo zveckanje oružjem. U to je doba upoznao, u Varaždinu, lijepu frizerku Mirjanu i – ljubav ga je zauvijek zadržala u Hrvatskoj.

Mirjani se nije bilo lahko odlučiti za taj brak, jer sredina u kojoj je živjela to nije odobravala, naime Mwafaq je bio Turčin i musliman, a ona Hrvatica i kršćanka. Ljubav je bila jača i Mirjana se nikad nije pokajala.

U vjeri nema prisile, ali ipak je Mirjana, živeći uz muslimana, upoznala islam, zavoljela ga i odlučila postati muslimanka. Ni zbog toga se nije pokajala.

Budući da Mwafaq nije mogao naći posao kao inženjer geotehnike, kao naftaš, krenuo je u posao koji je najbolje znao – u trgovinu. Kao što se Zagorci rađaju s malom maturom, tako se i Turci, čini mi se, rađaju kao trgovci. Malo pomalo, i posao je cvjetao. Imao je nekoliko trgovina tekstila i živjeli su prilično dobro. Štoviše, kupili su i stan u Istanbulu. Od odlaska iz Iraka, Mwafaq se više nije

vraćao u rodni Irak iz razumljivih razloga. Prije petnaestak godina izgradili su prekrasnu i prostranu kuću u Šemovcu u koji su se preselili iz Varaždina.

Kad je počela recesija, bračnom paru Al-Abdula posao je išao slabije, ali ipak još imaju dvije trgovine, u Šemovcu i u Varaždinu.

I kad me je Imširović pozvao na iftar u Šemovec, rado sam obećao doći.

U blizini Šemovca je Ludbreg. U Ludbregu živi moja mlada prijateljica, Barbara Othman, operna diva. U Uvodićevim i mojim davnim emisijama Barbara je bila pravi biser s onim svojim fantastičnim mezzosopranom. Budući da se s Barbarom i njenom majkom Rodikom nisam odavno vidio, pitao sam ef. Imširovića mogu li na iftar pozvati i moje prijateljice, Barbaru i Rodiku. Naravno, Mwafaq nije imao ništa protiv ugostiti u svome domu takvu opernu divu. Zatim sam telefonirao Barbari i rekao joj za ideju o iftaru u Šemovcu što je ona rado prihvatila, unatoč tome što je u blaženom stanju.

I tako smo se našli svi u Šemovcu.

I, kako to biva pričom smo se upoznali. Poslije obilnog iftara, kojim nas je počastila Mirjana posluživši nas vrlo ukusnim iračkim gurmanlucima, sjeli smo u veliki dnevni boravak gdje smo bili posluženi voćem i tortom koju je Mirjana pripremila za rođendan svoga mlađeg sina Aladina.

Za ugodnoga razgovora našeg društva rekao sam da je i Barbara – Iračanka. Njezin je otac rođen u Basri, odakle je došao studirati u Zagreb. Barbarina majka, Rodika Kolak, studirala je u Zagrebu glazbu. Sad to nije važno. Barbarina majka se zaposlila kao glazbeni pedagog u Ludbregu. Bio sam i njenoj školi i mogu reći da je odgojila nisku sjajnih glazbenika. Sada, unatoč mirovini vodi Gradski zbor, svi kažu vrlo uspješno

Ljubav za glazbu i pjevački talent, Barbara je naslijedila od majke. Završila je sve što se u njenoj branši moglo završiti, štoviše dvaput je magistrirala, budući da se u njenoj struci ne može doktorirati. Sad je članica Hrvatskog narodnog kazališta u Osijeku, a predaje i pjevanje. Kaže da nastoji u svojoj pedagoškoj struci slijediti svoju majku i svoju profesoricu Zdenku Žakić-Heksy.

Ja sam, kao što se zna, rođen u Bosanskoj Dubici.

Čovjek koji nas je sve spojio, Abdulah ef. Imširović, rođen je u Gradačcu i u prošlom ratu četnici su ga zamalo ubili. Bio je teško ranjen, ali se nekako uspio spasiti i doći u Zagreb, gdje je našao svoje mjestu u Islamskoj zajednici, u medresi, kao tajnik i profesor, te kao imam u Varaždinu.

Eto, tako sam uspio povezati Šemovec, Kirkuk, Basru, Ludbreg, Varaždin, Gradačac i Bosansku Dubicu.

Poslije iftara kod obitelji Al-Abdula, razišli smo se svatko na svoju stranu. Barbara i Rodika vratili su se u Ludbreg. Prije odlaska dogovorili smo se da joj pronađen nekoliko ilahija koje bi uvrstila u svoj repertoar. Obećao sam, pa se nadam da ćemo imati priliku slušati naše najljepše ilahije u interpretaciji čarobne Barbare.

S efendijom Imširovićem uputio sam se na teraviju u Varaždin. Mesdžid u Varaždinu nalazi se u Vatrogasnoj ulici.

Davne 1966. godine bio sam u Varaždinu u posjeti majci moje prve supruge, bake Džine kako ju je zvala moja kćerka. Stanovala je u Vatrogasnoj ulici.

Pa vi sad meni recite je li to sve slučajno ili je ova priča samo jedno od bezbroj Božjih čuda?

Jer ovako nešto, ovakvu priču, može „organizirati“ samo Alah Svemogući.
A sad pogledajte kako je bilo na iftaru kod obitelji Al-Abdula i na teraviji u mesdžidu u varaždinskoj Vatrogasnoj ulici.

Na vratima kuće u Šemovcu dočekaao nas je domaćin Mwafaq Al-Abdula.

Prije iftara: sjede Barbara Othman i njena majka Rodika, a domaćini, Mwafaq i Mirjana pripremaju sofru (stol) za iftar.

Mirjana i kćerka Asja bile su vrlo ugodne domaćice i sugovornice.

Razgovor ugodni u salonu: ef. Imširović vrlo je duhovito i zorno objašnjavao gošćama islamske običaje za iftara.

Torta i voće bili su posluženi u dnevnom boravku. S lijeva: Barbara Othman, majka Rodika, Asja Al-Abdula, Mwafaq i Mirjana.

Na odlasku još jedna zajednička fotografija: Avdo ef. Imširović, Barbara i njena majka Rodika, te Mirjana, Asja i Mwafaq Al-Abdula.

Kad smo stigli u Vatrogasnu, ispred mesdžida, ispod starih borova, dočekala nas je skupina varaždinskih muslimana koji su došli na teraviju.

Nakon teravije-namaza Avdo ef. Imširović ispričao je priču o sedamnaestoj noći ramazana, o bitci na Bedru, vežući priču vrlo vješto s ajetima i hadisima, što smo nas dvadesetak vrlo pažljivo saslušali.